

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 77/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4. Przewodniczący: SSO Michał Bukiewicz

6. protokolant: protokolant sądowy – stażysta Weronika Zych

7. przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

8. po rozpoznaniu dnia 5 sierpnia 2022 r.

9. sprawy T. O. syna R. i L., ur. (...) w D.

10. oskarżonego o przestępstwa z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. art. 11 § 2 kk, art. 207 § 1 kk, art. 35 ust. 1 a Ustawy o ochronie zwierząt

11. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

12. od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

13. z dnia 24 września 2021 r. sygn. akt II K 179/18

1. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

a) w punkcie III za podstawę skazania przyjmuje art. 35 ust. 1a Ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21.08.1997 roku, zaś za podstawę wymiaru kary art. 35 ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 1 Ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21.08.1997 roku,

b) w punkcie IV wymierzoną karę łączną łagodzi do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych M. (...) kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od opłaty i ponoszenia pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 77/22	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 24 września 2021 roku, sygn. akt II K 179/18		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. O.	Sytuacja majątkowa oskarżonego	Informacja e - (...)	k. 1064
2.1.1.2.	T. O.	Niekaralność oskarżonego	Aktualna karta karna	k. 1065
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	Informacja e - (...)	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.2.	Aktualna karta karna	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., poprzez wydanie orzeczenia skazującego oraz naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego oraz bardzo dowolną, sprzeczną z logiką i zasadami doświadczenia życiowego oceną dowodów poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych ocen, co przejawia się w szczególności w uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonych i części świadków, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu przy ustalaniu stanu faktycznego zeznań pozostałych świadków oraz uznaniu wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia wskazanych przez obrońcę oskarżonego przepisów postępowania.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności</p>				

jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53). W ocenie Sądu Okręgowego, warunek ten został w przedmiotowej sprawie spełniony. To, że apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych,

a w środku odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez sąd I instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe.

W ocenie Sądu Okręgowego, sąd I instancji trafnie ocenił zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy. Zgodzić należy się przede wszystkim z Sądem Rejonowym, że zeznania pokrzywdzonych M. (...) są konsekwentne, logiczne oraz wewnętrznie i zewnętrznie spójne. Biorąc pod uwagę bardzo długi, kilkunastoletni czasokres, w którym oskarżony dopuszczał się zachowań realizujących znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych, za całkowicie uzasadnione uznać należy, że pokrzywdzone nie pamiętają dokładnie wszystkich szczegółów opisywanych

wydarzeń, a także, iż nie zawsze były w stanie precyzyjnie umiejscowić poszczególnych sytuacji na osi czasu. Nie może to zatem świadczyć o niewiarygodności ich depozycji, co sugeruje skarżący, zwłaszcza że depozycje te znajdują pełne potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. W szczególności wskazać należy tu na zeznania sąsiadów rodziny (...) - J. O., I. O., I. M., E. Ł. (1), E. B. i E. T., zeznania współpracowników M. D. S., A. D., A. W. (1), M. S. i A. W. (2), zeznania funkcjonariuszy policji P. S. i P. K., a także na nieosobowy materiał dowodowy w postaci dokumentacji medycznej M. O.. Wyżej wymienione dowody nakreślają niebudzący wątpliwości obraz inkryminowanych zdarzeń, który w sposób jednoznaczny umożliwia przepisanie T. O.

realizacji znamion
zarzucanych mu
czynów.

Zdaniem sądu II
instancji,
prawidłowo Sąd
Rejonowy uznał
zeznania H. S., B.
H., E. Ł. (2), P.
H. i A. H. za
niemające znaczenia
przy ustalaniu stanu
faktycznego
niniejszej sprawy,
co w należyty i
wyczerpujący
sposób
uargumentował w
treści uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Przede
wszystkim wskazać
należy, że ww.
świadkowie nie
mają bezpośredniej
wiedzy na temat
codziennego życia
oskarżonego i
pokrzywdzonych.
Nawet jeśli w
ich obecności T.
O. nie dopuszczał
się wobec M. i
O. O. przestępczych
zachowań, to nie
może to
automatycznie
oznaczać, że
zachowania takie
nie miały miejsca.
Oczywistym i
zgodnym ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego jest, że
większą wiedzę na
temat codziennego
funkcjonowania
rodziny (...) mieć

będą sąsiedzi oraz współpracownicy pokrzywdzonej, aniżeli rodzina oskarżonego, znająca realia przedmiotowej sprawy głównie z jego relacji oraz z okazjonalnych wizyt. Zauważyć należy jednocześnie, że nawet rodzina T. O., pomimo posiadania interesu w zeznawaniu na jego korzyść, wskazywała w swoich depozycjach na trudne, awanturnicze usposobienie oskarżonego oraz na jego skłonność do nadużywania alkoholu. Trafnie również sąd I instancji uznał zeznania współpracowników podsądnego za mało istotne przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy. Stwierdzić trzeba, że o ile depozycje znajomych z pracy M. O., którzy bezpośrednio obserwować mogli skutki przestępczych zachowań oskarżonego w postaci obrażeń ciała oraz ogólnego stanu psychicznego pokrzywdzonej, istotnie stanowią relewantny materiał dowodowy, tak

zeznania
współpracowników
T. O., którzy
wskazali jedynie, że
podsądny
przychodził do pracy
trzeźwy oraz cieszył
się dobrą opinią
w swoim miejscu
pracy, istotnie nie
mają żadnego
znaczenia przy
ustalaniu, jakich
czynów dopuszczał
się w domu.

W ocenie Sądu
Okręgowego,
obrońca
oskarżonego,
zarzucając w apelacji
sądowi I instancji
stronniczość i
wybiórczość, sam
prezentuje we
wniesionym środku
zaskarżenia swoją
własną, gołosłowną,
nieprzystającą do
realiów niniejszej
sprawy ocenę
materiału
dowodowego,
selektywnie i
wybiórczo odnosząc
się wyłącznie do
tej części materiału,
która w swej treści
korelować będzie ze
stawianymi przez
niego tezami ,
całkowicie pomijając
jednocześnie
pozostałe dowody
potwierdzające
stawiane zarzuty.

W odniesieniu do
zarzutu naruszenia
przez sąd I instancji

art. 5 § 2 k.p.k. stwierdzić należy przede wszystkim, że jak zasadnie podnosi się w orzecznictwie, "zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście powziął niedające się usunąć wątpliwości, jednak nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów. Jeżeli poczynione ustalenia faktyczne uzależnione są od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo" (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2021 roku, sygn. akt II AKa 186/21). Jak już zostało wcześniej wskazane, Sąd Rejonowy zgromadził w

<p>przedmiotowej sprawie kompletny materiał dowodowy, który następnie ocenił w sposób prawidłowy, zgodny z dyrektywami wynikającymi z art. 7 k.p.k. W efekcie nakreślony został jasny, jednoznaczny stan faktyczny niniejszej sprawy, z którego dobitnie wynika, że T. O. istotnie zrealizował znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych. Wobec powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, sąd I instancji słusznie nie dopatrył się w niniejszej sprawie niedających się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego. Wątpliwości takich nie mógł przede wszystkim sam w sobie spowodować fakt, że przyjętą przez oskarżonego linią obrony było nieprzyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# niezasadny		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie wezwania biegłego psychologa na wszystkie przesłuchania M. (...), pomimo zaistnienia przesłanek z art. 192 § 2 k.p.k.; - art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. i art. 9 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia opinii psychologicznej bądź psychiatrycznej dotyczącej zeznań M. (...); - art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 i 4 k.p.k. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>oraz art. 9 k.p.k., poprzez zaniechanie zwrócenia się przez Sąd Rejonowy do właściwych instytucji medycznych celem zgromadzenia dokumentacji świadczącej o fakcie leczenia się psychologicznego bądź psychiatrycznego przez M. O. i O. O.;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W ocenie sądu II instancji, Sąd Rejonowy nie dopusił się obrazy wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania.</p> <p>Wskazać trzeba w pierwszej kolejności, że, jak powszechnie podnosi się w orzecznictwie, "stosowanie art. 192 § 2 k.p.k. wymaga uprawdopodobnienia wątpliwości co do stanów wskazanych w tym przepisie, czyli powstania rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy stan psychiczny</p>				

świadka lub stan jego rozwoju umysłowego albo ograniczone zdolności postrzegania bądź odtwarzania nie rzutują ujemnie na treść jego zeznań." (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 lipca 2019 roku, sygn. akt II AKa 29/19). W przepisie art. 192 § 2 k.p.k. nie chodzi zatem o każde zaburzenie psychiczne, a jedynie o takie, które podawać może w uzasadnioną wątpliwość wiarygodność składanych przez świadka depozycji. Zwrócić należy tu przede wszystkim uwagę, że zły stan psychiczny pokrzywdzonych, którego efektem było podjęcie przez nie leczenia psychiatrycznego bądź psychologicznego, spowodowany był ciężką sytuacją w domu rodzinnym. Depresja, traumy i inne zaburzenia natury psychicznej M. i O. O. stanowiły zatem głównie efekt postępowania oskarżonego. Zdaniem sądu II instancji, tego rodzaju zaburzenia

psychiczne nie
rzutują ujemnie na
zdolność
postrzegania i
odtworzenia
spostrzeżeń przez
świadków. Sam fakt
leczenia
psychiatrycznego
nie sprawia, że
zdolność umysłowe
pokrzywdzonych
automatycznie
podana może zostać
w wątpliwość,
zwłaszcza że, jak
już wskazano w
podpunkcie 3.1.
niniejszego
uzasadnienia,
zeznania M. i O.
O. są rzeczowe,
spójne, logiczne,
konsekwentne oraz
znajdują oparcie w
pozostałym
materiale
dowodowym
zgromadzonym w
sprawie.
Podnoszony przez
skarżącego zarzut
uznać należało
zatem za oderwany
od okoliczności
przedmiotowej
sprawy, bowiem
nie uwzględnił
on rzeczywistych
przyczyn leczenia
pokrzywdzonych.
Podkreślenia
wymaga ponadto,
że "przepis art.
192 § 2 k.p.k.
nie ma charakteru
obligatoryjnego. Nie
wynika z niego
obowiązek
powołania biegłego

lekarza lub biegłego
psychologa do
udziału w czynności
przesłuchania, a
tylko możliwość
zarządzenia
przesłuchania
świadka z udziałem
wymienionych
biegłych. (Ustalenie
Sądu Najwyższego z
dnia 5 lutego 2021
roku, sygn. akt II KK
394/20).

Za niezasadny uznać
należy również
zarzut zaniechania
zwrócenia się przez
sąd I instancji do
właściwych
instytucji
medycznych celem
zgromadzenia
dokumentacji
dotyczącej leczenia
psychiatrycznego i
psychologicznego
pokrzywdzonych.
Sąd Okręgowy w
pełni podziela
stanowisko Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie,
wyrażone w wyroku
z dnia 27 września
2021 roku, w
sprawie sygn. akt II
AKa 365/19, zgodnie
z którym "zarzut
naruszenia art. 167
k.p.k. polegający na
nieprzeprowadzeniu
dowodów z urzędu
przez sąd zawsze
jawi się jako
zmierzający do
niedopuszczalnego
przerzucenia na
sąd I instancji

<p>odpowiedzialności za bierną postawę strony podczas procesu". Jeżeli zgromadzenie przedmiotowej dokumentacji medycznej było zdaniem apelującego niezbędne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, winien on był w odpowiednim czasie zgłaszać właściwe wnioski dowodowe.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.</p>				
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 171 § 1 k.p.k. w</p>	<p># zasadny</p>		

	<p>zw. z art. 172 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.p.k. oraz art. 371 § 1 k.p.k. poprzez przerwanie przez przewodniczącego na rozprawie w dniu 26 czerwca 2018 roku zeznań świadka H. S., a następnie tak samo E. Ł. (2), celem umożliwienia pokrzywdzonej O. O. złożenia uzupełniających zeznań, w obecności świadków, bez dopuszczenia konfrontacji świadków, nie umożliwiając obrońcy zadania pytań O. O., a następnie dalsze przesłuchiwanie H. S. oraz E. Ł. (2).</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zdaniem Sądu Okręgowego, sąd I instancji, przerywając zeznania H. S. oraz E. Ł. (2) w celu uzupełniającego przesłuchania pokrzywdzonej O. O., a następnie kontynuując przesłuchiwanie H. S. oraz E. Ł. (2), istotnie postąpił niezgodnie z metodyką czynności</p>				

podejmowanych przez sąd podczas przesłuchiwania świadków. Tego rodzaju postępowanie Sądu Rejonowego nie może zostać uznane za całkowicie prawidłowy sposób przeprowadzania czynności dowodowych. Zdaniem jednakże sądu II instancji, powyższe uchybienie nie miało wpływu na treść wydanego orzeczenia, co jest niezbędnym warunkiem uznania zarzutu obrazy przepisów postępowania z art. 438 pkt 2 k.p.k. za zasadny. Jak podnosi się w orzecznictwie, "przy zarzutach obrazy prawa procesowego konieczne jest równoczesne, nie tylko wykazanie, że doszło do obrazy określonego przepisu kodeksu postępowania karnego, ale powinno również zostać wykazane, że owe naruszenie mogło, czyli w istocie miało wpływ na treść wydanego wyroku." (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 17 września 2021 roku, sygn. akt II AKa 292/20). Skarżący natomiast,

<p>zarzucając naruszenie wskazanych przepisów postępowania, w żaden sposób nie wykazał, jaki wpływ na treść zaskarżonego wyroku owe naruszenie miałyby mieć. Osoby przesłuchiwane miały pełną możliwość dokończenia zeznania. Nadto O. O. była przesłuchiwana uzupełniająco na kolejnych terminach i obrońca miał i korzystał z możliwości zadawania pytań świadkowi.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzut apelującego uznać należało za zasadny jedynie w części, bowiem naruszenie przez</p>			

<p>Sąd Rejonowy przepisów postępowania, pomimo że istotnie miało miejsce, to nie miało jednak żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Wobec tego, wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania jawi się jako niezasadny.</p>				
Lp.	Zarzut			
3.4.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu niezbędnego do wyjaśnienia okoliczności sprawy w postaci zeznań byłego partnera O. O.; - zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu niezbędnego do wyjaśnienia okoliczności sprawy, w postaci zwrócenia się do Gminnej Komisji Przeciwdziałania Alkoholizmowi. 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jak już wskazywano w podpunkcie 3.2. niniejszego uzasadnienia, zarzut nieprzeprowadzenia przez sąd określonych dowodów z urzędu Sąd Okręgowy traktuje jako niedopuszczalną próbę przerwania na sąd I instancji odpowiedzialności za bierną postawę strony podczas procesu. Analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że przeprowadzenie dowodów wskazanych przez skarżącego byłoby niecelowe i nie przyczyniłoby się w żaden sposób do wyjaśnienia istotnych okoliczności przedmiotowej sprawy. Jeżeli w ocenie apelującego przeprowadzenie ww. dowodów było istotne dla rzetelnego wyjaśnienia całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, mógł on składać</p>		

właściwe wnioski dowodowe w odpowiednim czasie.			
Wniosek			
Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.5.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania, mogący mieć istotny wpływ na treść wyroku, polegający na bezzasadnym i bezkrytycznym przyjęciu, że przebieg zdarzeń opisany przez pokrzywdzone jest zgodny z rzeczywistym przebiegiem tych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>zdarzeń. Pełna treść zarzutu opisana w aktach sprawy na k. 1010 - k. 1013.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i nie budzą wątpliwości.</p> <p>Zauważyć należy, że "błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7)" (Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 2 października 2013 roku, sygn. akt IV Ka 713/13).</p>				

<p>W niniejszej sprawie brak jest podstaw do stwierdzenia, że Sąd Rejonowy, gromadząc materiał dowodowy i dokonując jego oceny, dopuścił się błędu faktycznego rozumianego w przytoczony powyżej sposób, co stanowiło przedmiot dokładniejszych rozważań we wcześniejszych częściach niniejszego uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie III za podstawę skazania przyjął art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, zaś za podstawę wymiaru kary - art. 35 ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt.

Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok również w ten sposób, że w punkcie IV wymierzoną oskarżonemu karę łączną złagodził do 3 lat pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku za podstawę skazania T. O. w zakresie trzeciego z zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów przyjął art. 35 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, podczas gdy zarzut stawiany

oskarżonemu
obejmuje jedynie
czyn z art. 35 ust.
1a ustawy z dnia
21 sierpnia 1997
roku o ochronie
zwierząt. Opis czynu
oraz poczynione
przez sąd I
instancji ustalenia
nie wskazują przy
tym na to,
aby zasadna była
jakakolwiek zmiana
kwalifikacji prawnej
czynu przypisanemu
podsądnemu.

Wobec tego, za
podstawę skazania
przyjąć należało,
za treścią aktu
oskarżenia,
wyłącznie przepis
art. 35 ust. 1a
ustawy z dnia 21
sierpnia 1997 roku
o ochronie zwierząt,
którego dyspozycja
obejmuje swoimi
ramami zachowanie
zrealizowane przez
T. O..

Sąd Okręgowy
złagodził
wymierzoną
oskarżonemu karę
łącznie do 3
lat pozbawienia
wolności. Zwrócić
należy uwagę, że
czyny zarzucane T.
O. w pkt I i
II wniesionego aktu
oskarżenia obejmują
analogiczne
zachowania
podsądnego, których
dopuścił się on w
tym samym miejscu,

w podobnym
czasokresie wobec
domowników . W
związku z istotnym
związkiem czasowo
przedmiotowym
pomiędzy owymi
czynami, w ocenie
sądu II instancji
połączenie
wymierzonych za
nie jednostkowych
kar pozbawienia
wolności powinno
w większym stopniu
zbliżać się do
zasady absorpcji,
aniżeli kumulacji
kar. Zauważyć trzeba
ponadto, że
wysokość
wymierzonej przez
Sąd Rejonowy kary
łącznej pozbawienia
wolności jawiła się
jako nadmiernie,
niewspółmiernie
surowa nawet dla
samyh
pokrzywdzonych.
Świadczy o tym
nieudana próba
wniesienia przez
pełnomocnika
oskarżycielek
posiłkowych apelacji
na korzyść T. O., w
której wnoszono o
zmianę wyroku sądu
I instancji poprzez
wymierzenie
oskarżonemu
względniejszej kary
pozbawienia
wolności. Obecnie
ukształtowany
wymiar kar
jednostkowych i
kary łącznej będzie
adekwatny do

<p>stopienia zawinienia, społecznej szkodliwości czynów i uwzględni cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 24 września 2021 roku, sygn. akt II K 179/18, z wyjątkiem zmian omówionych w podpunkcie 4.1. niniejszego uzasadnienia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Podniesiona we wniesionej apelacji argumentacja obrońcy oskarżonego nie mogła podważyć słusznych i prawidłowo uzasadnionych wniosków wywiedzionych</p>		

<p>przez Sąd Rejonowy. Z tego względu, zarzuty skarżącego uznano za niezasadne, a wyrok utrzymano w mocy, z wyjątkiem zmian omówionych w podpunkcie 4.1. niniejszego uzasadnienia.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmiana wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 24 września 2021 roku, sygn. akt II K 179/18 w ten sposób, że Sąd Okręgowy w punkcie III za podstawę skazania przyjął art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, zaś za podstawę wymiaru kary - art. 35 ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, a także w ten sposób, że w punkcie IV wymierzoną oskarżonemu karę łączną złagodził do</p>		

3 lat pozbawienia wolności.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody opisanych powyżej zmian wyroku sądu I instancji przedstawione zostały w podpunkcie 4.1. niniejszego uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielek posiłkowych M. (...) kwoty po 840 złotych tytułem		

zwrotu kosztów poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Zgodnie bowiem z art. 636 § 1 k.p.k. w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.

Wysokość kosztów poniesionych na ustanowienie przez oskarżycielki posiłkowe pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym ustalono na podstawie § 11 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sąd Okręgowy zwolnił jednocześnie oskarżonego od opłaty i ponoszenia pozostałych kosztów sądowych za postępowanie

	<p>odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Zgodnie bowiem. z art. 624 § 1 k.p.k., sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana